

„Prvotřídní thriller.
Poutavý, strhující
a geniálně vystavěný.“

B. P. WALTER

MALÉ LHÁŘKY

Myslela jsi,
že jsou tvé kamarádky...

VICTORIA SELMAN

MAŁÉ LHÁŘKY

Copyright © 2023 Victoria Selman

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Viktorie Mellešová, 2025

Cover © Andrew Smith, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6905-6 (pdf)

MALÉ LHÁŘKY

VICTORIA SELMAN

přeložila Viktorie Mellešová

VENDETA

Mému synovi Maxovi,
jednomu z nejmilejších lidí na světě,
a na památku Maggie.
Vždycky nám budeš chybět, maličká.

„... všechno to vzešlo z tak jednoduché věci – touhy
po lásce.“

Patricia Krenwinkel

Tuto knihu inspirovalo několik skutečných zločinů. Nicméně postavy románu, jejich činy a motivace jsou plně výplodem autorčiny fantazie.

Z California Tribune

21. července 2003

VZRŮSTAJÍ OBAVY O DÍVKU Z ŽELVÍHO JEZERA

Vzrůstají obavy o osud třináctileté dívky, která před čtyřmi dny zmizela z večírku na Želvím jezeře v Carlsbadu.

– *Maya Hopkinsová*

Co víme

Pohřešovanou dívku naposledy viděli okolo půlnoci 17. července. Řekla kamarádům, že odchází, protože „už toho má dost“. Nabídli jí, že ji doprovodí, ale ona jim řekla, ať zůstanou a baví se. Že to zvládne sama.

Od té doby dívku nikdo neviděl ani od ní nedostal žádnou zprávu.

Mrazivé...

Včera skupinka turistů objevila hrůzný nález: slovo LHÁŘKA na kmeni stromu u jezera – naškrábané krví.

Policie zatím nepotvrdila, jestli krev patří pohřešované dívce, nicméně zdroj prozradil *Tribune*, že vývoj případu je „znepokojivý“.

Nejnovější zprávy

Vyšetřovatelé vyhlašují stav pohotovosti a naléhavě žádají hosty onoho večírku, aby v případě, že mají jakékoliv informace, volali policii.

„Někdo určitě něco viděl, i když si v tu chvíli třeba neuvědomoval, o co jde,“ řekl reportérům poručík Owen King.

„Lidi se jen tak nevypaří. Nikdo nezmizí beze stopy.“

Nicméně po pohřešované dívce jako by se slehla zem.

TEĎ

Případ šokoval celý národ a naším městem otřásl v základech. Přitáhl k němu pozornost z těch nejhorších důvodů.

S tím, jak se na povrch dostávaly podrobnosti případu, cizí lidé probírali konkrétní detaily ve frontě v supermarketu nebo ve Starbucksu. Vrtěli nad tou hrůzou hlavou. Jaká hrozná tragédie. Ve tvářích se všem zračil ten samý úžas, s ústy dokořán. A možná i trocha morbidní rozkoše.

Jak se něco takového vůbec může stát? ptali se. Tady u nás? Na takovém místě?

Tichá voda břehy mele, říkali. Jenom to potvrzuje, že člověk nemůže nikoho doopravdy znát...

Časem se samozřejmě téma změnilo. Obama se stal prezidentem. Michael Jackson utrpěl zástavu srdce. Finanční trhy zkrachovaly.

Osud Izzy se stal jen další kriminalistickou kuriozitou, nad kterou si lidé lámali hlavu. Nezapomněli na ni, ale šli dál.

Avšak se mnou je to jiné. Jsem totiž sestra Izzy Jackmanové. Já nemůžu zapomenout ani jít dál.

Obzvlášť vzhledem k tomu, jak jsem v jejím osudu figurovala. Vzhledem k hanebné roli, kterou jsem sehrála.

Můj iphone zvoní, zatímco se přehrabuju v kabelce a hledám paralen. Ramena krčím proti silnému dešti. Conversky mám promočené, ponožky úplně durch.

Voda mezi prsty na nohou mě studí. Už je březen, ale po jaře zatím ani stopy.

Měla jsem si vzít deštník, měla jsem včera mín pít. Než jsem šla spát, měla jsem si dát aspoň sklenici vody. To bych udělala dobře, byl by to rozdíl.

Celý život to samé: měla jsem, mohla jsem, kdybych jen...

Kdy se konečně poučím?

Telefon znovu zatrylkuje a mou lebkou jako by při tom projel hřebík.

Myslela jsem, že lidé pijí vodku proto, že po ní nemají kovovinu. Nebo prostě jenom stárnou. Ztrácím toleranci v mnoha směrech. Táhne mi na třicet, a už jsem za zenitem.

Možná že kdybych mín pila...

Měla bych. Mohla bych. Nebudu.

Vyhnu se platíčku s prášky, vytáhnu telefon a podívám se na displej. Málokdy mi někdo volá. Nebo já někomu.

Vidím dvě podsvícená slova: Neznámé číslo.

Říkám si, že to bude telemarketing.

Mohla bych se pobavit. Říct, že mám plné ruce práce a nemůžu teď mluvit. Ledaže by věděli, kde bych mohla na tajňáka sehnat silnou kyselinu? A sud o velikosti člověka?

Nebo bych je mohla poprosit o číslo domů, abych jim zavolala ve vhodnější dobu. A odmítala bych se nechat odbýt, jako v té scéně z *Larry, krot' se*. Larryho Davida umím napodobit docela dobře. *Dóst dobře, dóst dobře...*

Nebo bych do telefonu mohla ostře zapískat? Jednoduší, ale účinné. I když nevím, jestli by to moje pulzující hlava dneska zvládla.

Zvednu to.

„Ano?“

V představách mám vždycky větší kuráž...

Nastane pauza a cvaknutí, když se linka spojí. V pozadí je slyšet houkání policejních sirén, jiné, než člověk slyší na téhle straně Atlantiku.

Okamžitě přijde fyzická reakce. Po zádech mi přeběhne mráz. Chloupky na pažích vstávají.

Svalová paměť. Říká se, že mysl zapomíná, ale tělo si pamatuje navždy.

„Finn?“ promluví hlas na druhém konci.

Žena. Kalifornňanka. Lehounce šišlá.

„Finn Jackmanová?“

Finn?

V uších mi hučí, náhle se zvedne přílivová vlna. Sevřu telefon pevněji, moje prsty podvědomě hledají, čeho se přidržet. V hrudi mám díru, prázdnou a dutou.

Finn Jackmanová...

To jméno jsem neslyšela dvacet let.

Už dvacet let nosím masku.

PŘEDTÍM

Jméno jsem si změnila poté, co jsem přišla o sestru. Když mě lidé potkávali, viděli jen Izzy Jackmanovou, i když byla o hlavu vyšší a vůbec jsme se sobě nepodobaly.

Izzy se svými nohama do X a kostnatými lokty. Oči daleko od sebe, samá ruka, samá noha. Rozvalená na boku na křesle, nohy hozené přes opěradlo. Okusuje špičku propisky nebo kůžičku okolo nehtů. Pořád něco okusuje.

A pak jsem tu já, s podsaditými nohama a chodidly od špíny. Strupy z lezení po stromech. Snadno znuděná a vlasy permanentně rozcuchané.

Když jsem přišla o sestru, dostala jsem cejch. Neonový nápis nad hlavu.

Šla jsem třeba do obchodu nebo jsem šla po ulici – ať jsem šla kamkoliv, cizí lidé na mě civěli. Zakrývali si ústa rukou a šeptali si:

„Není to Finn? Sestra Izzy Jackmanové?“

„Pane bože, celá ta rodina... Jaké to pro ně asi je?“

„Třináct let. Naprostá hrůza...“

Stalo se to tři roky předtím, než na Disney Channelu začali vysílat *Hannu Montanu*, ale už tenkrát většina desetiletých holčiček snila o slávě. Nicméně já nebyla jako ostatní holky. Ne po tom, co se stalo na Želvím jezeře.

Poté, co jsme přišli o Izzy, toužila jsem po anonymitě. Chtěla jsem splynout s pozadím. Stát se neviditelnou.

Místo toho se ze mě stal exponát. Každý si ze mě chtěl kousek urvat. Reportéři, co na mě hulákali cestou do školy a vyzvídali, jak se mi daří. Jaké to je, být příbuzná Izzy.

Lidé, co jsem znala, i lidé, co jsem v životě nepotkala. Každý měl názor a všichni se chtěli stát součástí příběhu.

Táta jim říkal supi, když palcem a ukazováčkem rozhrnul lamely žaluzií. Když ty psy a novinářské dodávky pozoroval, nesouhlasně zamlaskal a pak zase zmizel ve své pracovně... Ve svém útočišti. Své svatyni.

Toužila jsem uniknout před vším, co se přihodilo. Ne že by člověk takové věci mohl někdy utéct. Vražda je kámen hozený do jezera. Vlnky na zčeřené hladině se rozbíhají doširoka, rozruch pod hladinou, který nikdy nezmizí.

V Carlsbadu strašilo. Moje sestra byla všude, kam jsem se podívala, a přesto nikdy ne tam, kde být měla. Její duch byl u zátoky, kde jsme jednoho dne lezly po kamení a chytily žábu. V oddělení s brambůrky v supermarketu, kde otravovala Ditu, ať jí koupí ty kukuřičné – to bylo ještě předtím, než začala držet diety a u všeho počítat kalorie. Na dvorku, kde četla Judy Blumeovou a zlehka se pohupovala v naší staré houpací síti.

Kéž bych ji mohla přestat vídat, přestat na ni myslet. Vzpomínání bylo agónie. Každý mrak vypadal jako sestřina tvář, každá puklina na chodníku připomínala její úsměv. Jako by se celý svět spiknul a dával mi najevo, co jsem měla a o co jsem přišla.

Jako by mi nechtěl dát pokoj.

I mého otce pronásledovali duchové. Zapomínal jíst a třeba i několik dní v kuse nespal. Občas jsem ráno sešla dolů a našla ho, jak tam sedí v oblečení z předchozího dne, oči jako z mramoru.

Odpovídal jednoslabičně. S každým týdnem hubnul.

„Zatracený internet,“ mumlal. „Přestane to vůbec někdy?“

Na webu dostával slušnou nakládačku. Lidé, které nikdy nepotkal, ho vinili z toho, co se Izzy stalo.

Tvrdili, že je „špatný rodič“, dušovali se, že kdyby méně pracoval a dával větší pozor, tak by se všemu předešlo. Že by se nikdy nezapletla s chlapem jako Ryder Grady. Že její přátelství s Plum a Lu by nedopadlo tak fatálně.

Možná měli ti kritici pravdu.

Možná že jsem i já byla špatná sestra. Taky jsem některé věci mohla udělat jinak. Věci, které by možná změnily, co se stalo.

Je odměřený, říkali lidé, když ignoroval jejich otázky. Chladný, když se upřeně díval do země.

„Ani jednou jsem ho neviděl plakat,“ slyšela jsem, jak říká pošťákovi jeden náš blbec soused.

Matky před školou spekulovaly, jestli „něco nebere“. Náš pastor mu navrhl, aby začal chodit na mši. *Ježíš tě miluje...*

Ježíš to teda dával najevo velmi zvláštním způsobem.

Můj otec byl soudce, jeden z nejmladších soudců, co kdy byli v Kalifornii zvoleni, i když mně nikdy moc mladý nepřišel, se svým těžkopádným krokem a tím, jak mžoural na menu v italské restauraci, když si zapomněl brýle na čtení.

Ne že by je potřeboval. Vždycky si objednával to samé.

Nechte mě hádat. Jedna parmigiana, pane soudce?

Kdysi jsem si myslela, že je slavný. Vypadalo to, že ho každý zná. Když přišel do obchodu, lidé kolem ho vítali: „Zdravím, pane soudce.“ Ptali se ho na názor na všechno, od rybaření po fotbal, ačkoliv ho nezajímalo ani jedno (ale byl dost slušný, aby to nedal znát).

Nebo byl prostě jen chytrý. Potřeboval, aby ho lidé měli rádi. Potřeboval, aby vedle jeho jména napsali křížek, když přišly nové volební lístky. My jsme se sestrou tuhle stránku věci nevnímaly. Prostě dvě holky, co jsou pyšné na svého tátu.

„Lidi k němu fakt vzhlíží,“ řekla Izzy. „Představ si, jaké to musí být...“

Po Želvím jezeře se všechno změnilo. Soudce začali soudit, což bylo těžké, mimo jiné i proto, jak neúprosně se soudil on sám. Kritika od města jen umocňovala jeho vlastní:

Jak jsem mohl přehlédnout ty signály?

Kdy se to všechno zvirtlo?

Jak jsem mohl být tak slepý?

Strávila jsem svoji dospělost tím, že jsem si kladla ty samé otázky a četla o Želvím jezeře všechno, co mi přišlo pod ruku.

Musela jsem slyšet snad každý podcast a pročesat každé vlákno na redditu. Prostudovala jsem všechny knihy a policejní zprávy. Dokonce jsem viděla i ten pitomý film, co před pár lety vyšel na kabelovce. Jmenoval se *V zajetí*. Slogan: *Myslela si, že jsou přátelé...* Ale i přes všechno hledání pořád nechápu, jak se to mohlo stát. Jak mohly věci zajít tak daleko.

Jak se mohly tak zvrtnout.

PŘEDTÍM

Na konci roku 2003 jsme odjeli z Kalifornie a přestěhovali se do Londýna. Tři měsíce po odsouzení, tři dny potom, co zajali Saddáma Husajna. Diktátorovy rozčuchané vlasy a bujný plnovous byly na všech titulních stránkách, ale v našem městě všichni mluvili jen o Izzy.

„Prospěje nám začít někde znovu,“ prohodil otec, když zalapoval další krabici.

KNIHY, napsal na bok černou lihovkou. Do závorčky dodal: FINN.

„Finn ne,“ zafňukala jsem. „Teď mi musíš říkat Kat.“

Jako by nové jméno mohlo změnit, co se stalo. Jako by se tím všechno dalo do pořádku.

„Co říkáš?“ zeptal se nepřítomně a ukousl další kus lepenky.

„Jmenuju se Kat. Ne Finn.“

Kolikrát jsem mu to už říkala?

„Promiň, jasné,“ zamumlal. „Chvilku to trvá, než si člověk zvykne...“

Taky jsme si museli zvykat na představu, že se stěhujeme.

Náš dům byl plný kartonových krabic. Pokoje obnažené až na kost. Mrtvola, kterou už ptáci vyzobali.

Seděla jsem na gauči a probírala se obsahem jednoho šuplíku. Na gauči, který byl v našem obýváku celý můj život. Teď visela jeho fotka na ebayi: *rohová pohovka, 100% hnědá kůže...*

„Tak co, můžu to zabalit?“ zeptal se otec, když přišel zkontrolovat, jak jsem pokročila. (Moc ne.)

Vytáhl růžovou mušli se zrnky písku ve spirálách. Podrážděně si povzdechl.

„Unavuje mě pořád opakovat to samé, Finn. Musíš vybírat. Nemůžeme s sebou vzít každou serepetičku.“

„Kat, žádná Finn!“

Vytrhla jsem mu mušli z ruky a prstem přejížděla po jejích spirálách.

„Tahle je výjimečná.“

„To je evidentně všechno. Dej ji na hromádku k vyhození, prosím.“

Nevím, proč jsem mu neřekla, že jsem tu mušli našla s matkou na South Beach. Kdybych to udělala, možná by mi dovolil si ji nechat.

Zemřela před šesti lety. V červnu 1997, pár měsíců potom, co se k nám nastěhovala naše hospodyně Dita. Havarovala, když se vracela domů z obchodu. Na sedadle spolujezdce ležela termotaška se zmrzlinou Häagen-Dazs, příchutí rumové rozinky; otravovala jsem ji, aby ji koupila, protože došla a já měla tuhle nejradši. Proto šla toho dne ven. Proto se už nevrátila domů.

„Takhle nemůžeš přemýšlet, beruško,“ řekla mi Dita. „Není to tvoje vina.“

„Tak čím to je vina?“

Dala mi pusu na temeno a řekla, že Bůh asi potřeboval v nebi dalšího anděla.

„Vybírá si ty nejlepší lidi.“

Dlouho jsem byla na Boha naštvaná. Proč si nemohl vybrat mámu někoho jiného?

Ráda jsem držela věci, které mi ji připomínaly. Pěták, co mi dala pro štěstí. Perfektně kulatý obložek, co jsme spolu objevily na procházce v kopcích. Růžovou mušli, kvůli níž na mě otec teď naléhal, ať ji tu nechám.

Ať si naléhá, jak chce...

Řekla jsem mu, že jdu na záchod, a tajně jsem se vkradla do Ditina pokoje s úmyslem mušli ukrýt v některé z jejích krabic. Otec by nikdy neprocházel věci naší hospodyně.

„Bez Dity by se to tu zhroutilo,“ říkával. „Vždycky dělej, co ti řekne.“

„Vždyť jí platíš. Neměla by poslouchat ona tebe?“

Napomenul mě, že je strašné takhle mluvit o člověku, který mě má rád jako vlastní. Všimla jsem si, že na mou otázku neodpověděl, a taky mi došlo, že bude moudřejší na to neupozorňovat. Otec rád podporoval „nezávislé myšlení“, jak tomu říkal, ale nesnášel odmlouvání.

Tenký led.

Navíc to byla pravda. Dita nás s Izzy měla ráda. A my zas měly rády ji. I když nás poučovala o slušném tónu a stavu našich vlasů a nehtů.

Chceš si tam snad založit zahrádku? Jdi si je vyčistit, než se ti tam vylíhnou červi...

Otevřela jsem dveře jejího pokoje, pokoje, který vždycky voněl po skořici a vanilce. Vůně pečení. Ditina vůně.

Chvilku trvalo, než mi došlo, co tam nehraje.

Za dva dny jsme se měli stěhovat do Anglie, ale na zemi nestála jediná krabice ani kufr. Kartáče na vlasy a dózičky s pleťovým krémem měla pořád rozložené na komodě. Skříň stále plnou oblečení. Svetříčky, volné blůzy a puntikátý kostýmek vyhrazený na neděli. Velikost padesát, nicméně přesto jí byl těsný.

Ditino oblečení bylo vždycky velké a vždycky úzké.

Na poličkách sbírka porcelánových koťátek, co patřila její matce, kvůli níž zůstala v Green River, aby se o ni starala, než se nastěhovala k nám, protože „rodina je všechno a člověk udělá cokoliv pro to, aby se o ni postaral, beruško“.

Na nočním stolku paperback románu z červené knihovny, na jehož obalu se líbal pár ve viktoriánském oblečení. Balení

kapesníků. Napůl prázdná krabice bonbónů See's. (Zkontrolovala jsem obsah a posloužila si žužu v čokoládě.)

Žvýkala jsem a rozhlédla se. Pomalu mi to začalo docházet.

„Dito!“ vykřikla jsem. „Dito!“

Přispěchala do pokoje, ruce od mouky si utírala do zástěry. Položila mi ruku na čelo.

„Co se děje? Jsi v pořádku?!“

Odstřčila jsem ji a zeširoka se rozmáchla.

„Máš tu všechny věci a... Vůbec nejsi sbalená.“

Vydechla a stiskla rty. Pak jemně pronesla: „Já s vámi nejdu, beruško.“

Bedlivě jsem sledovala její tvář a hledala náznak vtipu. Ale výraz měla vážný.

„O čem to mluvíš?“

Dita mě po matčině smrti prakticky vychovala. To Dita mě večer ukládala ke spánku a ráno mě budila do školy. To Dita vždycky věděla, že je něco špatně, aniž bych musela říct jediné slovo. To ona vždycky věděla, jak mi zvednout náladu.

Jistěže jede s námi. Bez ní bychom se odstěhovat nemohli!

Mám vás, holky, ráda až na půdu, říkávala nám s Izzy.

Když přišla k našemu prahu s tou velkou textilní kabelou a deštníkem jako Mary Poppins, bylo mi tři a půl. Toho roku se Madeleine Albrightová stala první ženskou ministryní zahraničí a na Broadwayi začali hrát *Lvího krále*. Když jsme ji lépe poznali, otec občas žertoval, že to bylo znamení. *Slečna Dita by pro svoje lvičata udělala cokoliv!*

Matka nás opatrně představila a vysvětlila, že tohle je naše nová hospodyně a že bude bydlet s námi. Vypomůže rodičům s výchovou a kolem domu.

„No tak, pozdrav hezky, Finn.“

Vystrčila jsem ret a odpověděla: „Proč bych měla zdravít ošklivě?“

Ditu zachvátil dunivý smích, který perfektně pasoval k jejím velkým pružným loknám. Smích od bránice, hlava nazad,

až ukázala všechny zuby. Nikdy jsem takhle bílé zuby neviděla. Zeptala jsem se: „Vy jste zubařka?“

Sehnula se, abychom si viděly do očí, a vzala mé dlaně do svých. Rozpráhla mi ruce od sebe a zase zpátky.

„Obávám se, že na to, abych byla zubařka, mám až moc ráda sušenky,“ řekla s uchechtnutím a já hned věděla, že budeme kamarádky.

Okamžitě jsem si ji zamilovala. Milovala jsem, jak voněla po skořicových sušenkách, a ukázalo se, že je umí dost dobře i upéct, ačkoliv její skutečnou specialitou byl broskvový koláč s drobenkou.

„Kolik vám je?“ zeptala jsem se.

Mrkla na mě a poklepala si ze strany na nos.

„Dost na to, abych si to nechala pro sebe.“

Nikdy jsem nezjistila, kolik jí je, i když nebyla zrovna „jarní jehňátko“, nebo spíš „lehátko“, jak by řekla. Otec jí přezdíval paní Malapropová. Dlouho jsem měla za to, že se tak opravdu jmenuje.

Představa, že s námi nepoletí do Londýna, mi připadala směšná. Určitě jsem to špatně pochopila.

„Takže poletíš jindy?“

Možná tu zůstane, aby dala do pořádku dům? Poklidila zbytek? Jestli ano, možná by mi mohla pomoci s tou mušlí...

Zavrtěla hlavou.

„Ne, zlato. Nepoletím jindy.“

„Tak co teda? Nechápu to.“

Zhluboka se nadechla, řekla, že otec mi to vysvětlí.

„Ale...“

„Promluv si s tátou, беруško.“

„Fajn, taky že jo.“ Odpověděla jsem, jako bych jí vyhrožovala.

Napochodovala jsem do obýváku, kde otec zalepoval další krabici.

„Dita tvrdí, že nepoletí do Londýna. Musíš jí říct, že ano.“

Odložil lepicí pásku a promasíroval si spánky.

Zaregistrovala jsem, jak má napjatá ramena a svěšené koutky úst.

„Tati?“ řekla jsem a žaludek se mi svíral. Pak jsem pokračovala, tišeji: „Co se děje?“

„Nemůžu jí zařídit vízum,“ odpověděl.

„O čem to mluvíš? Nám jsi je zařídil.“

„To je něco jiného. Je mi to líto. Zkusil jsem všechno, Finn.“
Založila jsem ruce v bok a řekla mu, ať se snaží víc.

Vždycky nám se sestrou říkal, že člověk může dokázat, cokoliv si zamane, jen když do toho dá všechno. Jedna z jeho „životních lekcí“.

Chce to tvrdou práci a trochu ostré lokty.

Takže do toho evidentně nedal všechno. Což jsem mu taky vytkla.

Pomalu zavrtěl hlavou a řekl mi, že ho to mrzí.

„Udělal jsem, co šlo, zlato.“

Nedíval se mi do očí, když to říkal.

Rozplakala jsem se.

„Ona ale musí jet. Je to rodina.“

Jediná, co nám zbyla, viselo nevyřčené ve vzduchu, tak jako spousta jiných věcí.

Konečně se setkal s mým pohledem. Řekl: „Já jsem tvoje rodina, Finn.“

„Dita taky,“ vykřikla jsem. „A kolikrát ti mám opakovat, že se jmenuju Kat!“

TEĎ

Žena na druhém konci drátu znovu promluví.

„Jste tam, Finn?“

Finn...

Její hlas se v telefonní lince třísťí. Do žil se mi zabodávají střepy.

Jak ví, kdo jsem?

Jak mě našla?

Jak získala moje číslo?

Když jsme se přestěhovali do Anglie, otec mi konečně přestal říkat Finn. Občas mu to ujelo, ale vždycky jsem ho srovnala a postupně si na moje nové jméno zvykl. Nebo mu už bylo jedno, kým jsem bývala kdysi.

Aspoň já to tak měla.

Už mi bylo jedno úplně všechno. Dřela jsem na tom, protože mi došlo, že nezájem je jediný způsob, jak necítit. A co já bych nedala za to, abych už nemusela nic cítit? Co bych pro to neudělala?

Toužila jsem po otupělosti, jako holky v mém věku toužily po dobrodružství. Kéž bych mohla vymazat, co se stalo.

Kéž bych si mohla nalhávat, že jsem s tím neměla nic společného. Že to nebyla moje vina.

Ve škole jsme se učili o buddhistickém kole života. O hlavových duších s prázdnými žaludky, které nemohou naplnit, protože jejich krky jsou pro jídlo moc úzké. Byli jsme s otcem

hladoví duchové, neschopní navázat spojení se světem. Uvnitř prázdní.

„Nevím, jak se přes to přenést,“ přiznal jednou.

„Já taky ne,“ řekla jsem.

Vzácná chvíle oboustranné otevřenosti. Po Izzy a po stěhování do Anglie jsme se oba uzavřeli do sebe. Stáhli se.

Dveře do pokoje jsem měla zavřené a přes zeď se linula vzlyková „Fix You“ od Coldplay, zatímco jsem poprvé zkoušela pít panáky vodky a lakovala si nehty načerno.

Jen v noci, když dům ztichl, jsem dala průchod slzám. Tichým slzám, co se mi vsakovaly do polštáře.

Slova opakovaná jako mantra, která mě měla ochránit: „Jmenuju se Kat. Jmenuju se Kat...“

Šeptala jsem ta slova pořád dokola, dokud vzlyky nezačaly ustupovat a konečně jsem neusnula.

Jmenuju se Kat...

Opakovala jsem si to tak dlouho, že tomu skoro věřím. Ale ta žena na druhém konci drátu ví, že je to lež.

Ví, že se nejmenuju Kat. Jmenuju se Finn Jackmanová.

PŘEDTÍM

Nové jméno jsem si vybrala bez dlouhého rozmýšlení. Jedla jsem kitkat a slízávala si čokoládu z prstů způsobem, který otcí podle jeho slov vždycky připomínal křečka.

Tvoje matka to jedla stejně...

„Určitě si to nechceš ještě promyslet?“ zeptala se Dita, když jsem později vyplňovala formulář pro změnu jména.

Zavrtěla jsem hlavou a řekla, že ne. Kat postačí.

Hlavně jsem chtěla být někdo jiný. Nesešlo mi na tom kdo, hlavně když už to nebude Finn Jackmanová.

Zdaleka to nebylo poprvé, co jsem dostala nové jméno.

Matka byla vášnivá čtenářka. Pojmenovala nás se sestrou podle svých oblíbených literárních hrdinek, ačkoliv se ani jedno jméno neuchytilo.

Izzy byla pokřtěná Elizabeth, po Elizabeth Bennetové z *Pýchy a předsudku*. Otcí se jméno úplně nezdálo, připadalo mu, že je pro tak „maličkou“ příliš formální, a okamžitě ho zkrátil na „Lizzie“, což se časem osekalo na Izzy, a to jí taky zůstalo, bez ohledu na matku, která se pořád snažila všem vnutit Elizabeth.

Další pokus, co skončil neúspěchem, následoval se mnou. Nikdy ze mě nemohla být Anna, stejně jako mě nikdo nemohl dostat z lacláčů nebo ze stromu. *Slezeš odtud? Jsi holčička, ne gorila...*

„Nesnáším jméno Anna.“

Taky jsem nesnášela Annu ze Zeleného domu. Hrozná nána!

„Anna je hezké, rozumné jméno. Každý by se měl jmenovat Anna.“

Otec se zasmál. „To bys tomu dala.“

Z půjčovny na El Camino Real jednou půjčil *Dobrodružství Hucka Finna*.

Dévéděčka jsou něco úplně jiného. Když porovnáš kvalitu obrazu s kazetami...

Jednoho deštivého odpoledne jsme si to spolu pustili, jen my dva, schoulení na gauči, s jahodovými pendreký a velkou mísou máslového popcornu.

„Huck je boží,“ řekla jsem mezi sousty.

Můj souputník v boji proti „zcivilizování“. Toho kluka nikdo nedokázal dostat do svátečních šatů ani na něho neřvali za to, že dotyčným vyfouknul cigarety, aby jim zabránil dostat rakovinu plic.

Matka vešla do obýváku, zrovna když běžely titulky. Usadila se na opěradle gauče a nabídla si hrst popcornu. Dávala si do pusy jeden kousek za druhým, jako ptáče.

„Na co jste se dívali?“

Otec jí to řekl. Já dodala, že si chci změnit jméno. Že Huck je můj nový hrdina a že odteď chci, aby mi tak říkali.

„Nebudu ti říkat Huckleberry,“ odpověděla s ocelovým výrazem – stejným, jako když toho dne zjistila, co jsem udělala s jejími marlborkami.

„Tak Finn.“

A bylo hotovo.

TEĎ

„Finn...?“

Žena na lince se nevzdává.

„Teď se jmenuju Kat,“ řeknu a okamžitě se plácnu do čela. Nepřežila jsem celé ty roky proto, že bych všechno vyklopila hned namísto pozdravu.

„Já vím, kdo jste,“ odpoví.

Zvířecí část mého mozku křičí, ale když odpovím, hlas mám klidný. Možná o něco vyšší než normálně, ale ne tak vysoký, aby upoutal pozornost k mojí plíživé panice. Dvacet let nosím masku a skrývám, kým jsem. Naučila jsem se v tom chodit.

Taky jsem se naučila odvádět pozornost.

„Kdo jste?“

Slyším cvaknutí zapalovače. Hluboký potah.

„Elsa Stoneová. Pracuju na televizním dokumentu o případu vaší sestry. Bude to skandální odhalení.“

„Jaké skandální odhalení?“

Do posledního slova vložím náznak neúcty. Za ta léta se našla spousta lidí od televize, co tvrdili, že mají nové informace o „Případu Želvího jezera“, jak se mu začalo říkat. Zatím byl tou novinkou vždycky jenom vypravěč.

„Odhalila jsem určitá fakta,“ odpoví Elsa Stoneová. „Vývo-
lávají v člověku otázky...“

„Jo? A jaké?“

„Jestli máme kompletní obrázek.“

Odfrknu si.

„Vím, že nové konspirační teorie se rodí každý den.“

Je to tak, a přestože si říkám, že bych neměla nic očekávat, pořád žiju v naději, že jednou se některá teorie trefí. Protože – ačkoliv to Else Stoneové nehodlám přiznat – posledních dvacet let si lámu hlavu nad otázkou, jestli se u Želvího jezera nestalo něco víc, než co nám všichni tvrdili.

Přiznání celou věc hezky uzavřela pro okresního prokurátora, ale pro mě zůstaly některé otázky otevřené. I po takové době mi pořád vrtají hlavou – otázky, které jsem nikdy nedokázala zodpovědět.

Elsa Stoneová jako by mi četla myšlenky, což je na vzdálenost zhruba osmi tisíc kilometrů dost úctyhodný výkon. V Kalifornii navíc musí být noc.

„Prokurátor dostal svoje skalpy,“ řekne. „Ale v příběhu jsou pasáže, které nedávají smysl. Obzvlášť vzhledem k tomu, co jsem objevila.“

„A co jste objevila?“

Snažím se znít lhostejně. Ale poker mi nikdy moc nešel. Zdá se, že Elsa Stoneová je v něm mnohem lepší.

Pronese škádlivě: „Ukážu vám to, když mi dáte něco na oplátku...“

Předstírám, že nechápu, o čem mluví, a držím neutrální tón hlasu, i když mi srdce buší jako o závod.

„Bylo mi deset,“ namítnu. „Netuším, co si myslíte, že vím.“

„Řekla bych, že toho víte víc, než si myslíte,“ odpoví mi tónem podobným tomu, jakým tenkrát poručík King naléhal na účastníky večírku u Želvího jezera, aby se přihlásili, když vyšetřování nepřinášelo výsledky.

Zajímá nás, co víte, ne co jste dělali...

„Copak nechcete zjistit, co se tam doopravdy stalo?“ zeptá se Stoneová.

Víc než cokoliv na světě, pomyslím si, ale neřeknu to.

Znovu mi přečte myšlenky. Zeptá se: „Co kdybych vám pomohla doplnit mezery?“

PŘEDTÍM

Nemůžu si pomoci, mám pocit, že to, co se stalo u Želvího jezera, se nějak zrodilo z matčiny autonehody – tenkrát chodila sestra do druhé třídy a učila se násobilku, zatímco já byla ještě doma a koukala na *Sezame, otevři se*.

Kdyby tu matka zůstala, byla by Izzy tak plachá? Stal by se z ní takový introvert? Bylo by pro ni tak těžké zapadnout? A chtěla by to opravdu tak moc?

Představovala by pro Rydera Gradyho tak snadný cíl? Nebo pro Plum a Lu, které byly v mnoha ohledech stejně predátorské? Obzvláště Plum si vedla jako mistrná manipulátorka. Uměla tahat za nitky.

Hádám, že pro Gradyho pásala. Vodila mu holky, co se tak zoufale snažily zapadnout, že podlehly jeho šarmu a falešným slibům.

I když to možná není tak úplně fér. Podle toho, co jsem se později dočetla, byl Grady dost pohledný a charismatický na to, aby si holky nalákal sám.

Nevím, jestli matčina smrt vydláždila cestu k Želvímu jezeru, ale rozhodně rozmetala náš svět na cucky. Na nic se už nedalo spolehnout, nic nebylo jisté.

„Myslela jsem, že smrt se děje jenom cizím lidem,“ svěřila jsem se jednou v noci otci, když seděl u mojí postele a hladil mě po vlasech, zatímco jsem bojovala se spánkem a hrůzami, které s sebou přinášel.

„Každý jednou umře, zlato,“ řekl zastřeným hlasem.

„Ne takhle.“

Dal mi pusu na temeno a rty na něm spočinul o vteřinu déle než obvykle.

„Ne,“ přitakal. „Takhle ne.“

Vmžiku se známá, přátelská existence, kterou jsme do té doby znali, stala nebezpečnou. V každé skulině číhalo nebezpečí a příšery pod postelí byly až příliš reálné.

Kdykoliv otec nastoupil do auta, rozbřčela jsem se. Kdykoliv se ozval zvonek, roztrásla jsem se.

Stojí na zápraží policista? Jakou hrůznou novinku nám hodlá sdělit?

Kdo umřel teď?

Způsob, jakým jsme se dozvěděli o matčině nehodě, nebyl nepodobný tomu, jak jsme se dozvěděli o Izzy. Policie u dveří. Strašlivé oznámení.

Následný šok.

Šok z náhlé smrti naší matky nás s Izzy zasáhnul různě. Já jsem na něj reagovala panickými záchvaty a nočními můrami.

Sestra přestala mluvit.

Úplně oněměla, i když uvnitř křičela.

Ten křik nenechal žádný prostor slovům, vysvětlil nám rodinný lékař pan Ableman. Když se bolest stane nesnesitelnou, uzavřeme se.

„Mozek se tak chrání.“

Slyšela jsem Izzy mluvit jen ve spánku, když jsem se v noci po špičkách plížila na záchod. To byla upovídaná, i když říkala nesmysly: *Kde mám plášť... Snaž se víc... Ustupte!*

Schoulila jsem se vedle ní na podlaze a poslouchala. Abych si připomněla, jak zní její hlas. Jaké to bylo dřív.

Pamatuju si, jak ředitelka Izzyiny základky, paní Langleyová, volala otci a říkala, že si o ni dělá starosti.

„Nejde jen o to, že Izzy nemluví. Dělá mi vrásky, že se straní ostatních dětí, pane soudce. Sedí sama v koutě, odmítá se

k ostatním připojit v kroužku na podložce. O přestávce si jenom kope s kamenem. Na obědě skoro nejí.“

Na okamžik nastala pauza, a když ji můj otec nezaplnil, paní Langleyová navrhla, že by možná stálo za to poradit se s terapeutem.

Poslouchala jsem je přes telefon v obýváku. Ten zvyk jsem si nedávno osvojila v horlivé naději, že se nám už velmi brzy někdo ozve a řekne, že došlo k obrovskému nedorozumění a moje matka přece jen nezemřela.

Kdyby ten telefonát přišel, chtěla jsem ho slyšet první.

„Když se traumata nezpracují, tak metastázuji,“ kladla ředitelka otci na srdce. „Uzdravit se dá jedině mluvením.“

Otec si posměšně odfrknul.

„Myslím, že něčemu takovému se říká Hlava 22, paní Langleyová.“

Nechápala jsem, co s tím mají společného počty.

Přišel k nám zase doktor Ableman. Muž, co nás očkoval na všechny dětské nemoci a pak nám dával citronové bonbóny. *Ty jsi ale statečná holka. Říkal jsem, že to nebude bolet!*

Změřil Izzy pulz. Přitisknul jí na jazyk dřívko od nanuku a podíval se jí do krku. Chystal se poslechnout si srdce stetoskopem, který si nejdřív třel o sako.

„Pořádně to zahřejeme,“ vysvětlil sestře, která reagovala robotickým zíráním a ocelovým tichem.

Řekl, že jí zkontroluje srdeční tep, pokud souhlasí.

Ani na to nic neřekla.

„Víš, k čemu máš srdce, Izzy?“

Letmo jsem pohlédla na Ditu. Věděl, že nemluví, že ano?

„Já vím, k čemu mám srdce,“ řekla jsem, zvědavá, jestli mi správná odpověď přinese bonbón. „Tam člověk uchovává lásku.“

Doktor Ableman se usmál na mého otce a řekl něco ve smyslu, jestli to není kouzelné. Ale ani zmínka o citronových bonbónech.

„Už jsou to dva měsíce, doktore,“ namítl otec a rozhodil rukama. „To dítě nepromluvílo jediné slovo. Ani slovíčko.“

Ableman si smotal stetoskop. Dal ho do černé kožené tašky, která kouzelně zacvakla, ačkoliv neměla jediný zip nebo sponu.

„Nic s ní není. Prostě zpracovává trauma, pane soudce. Promluví, až bude připravená.“

„Ale dva měsíce?“ zopakoval otec rozhořčeně. „To není normální.“

„Nemůžete po ní chtít, aby chápala, že smrt je trvalá, a aby se hned vyrovnala se ztrátou matky. Upřímně, Nathanieli, i já občas smrt těžko chápu.“

Otec si promnul bradu. Jeho strniště znělo jako šmirglpír. Už nějakou dobu se neholil.

„Jak dlouho to potrvá? Tohle... mlčení.“

Otec měl rád jistotu, zabýval se fakty.

Doktor Ableman pokrčil rameny. Udělal buclatými dlaněmi gesto nahoru a dolů, jako by vážil vzduch.

„Těžko říct. To máte případ od případu.“

„Co můžu udělat, doktore?“ zeptala se Dita. *Dok-tore.* „Udělela bych pro ty holky cokoli. Ale nic nezabírá. Úplatky. Mazlení. Washingtonská pláž. Nic.“

Washingtonská pláž byla od našeho domu docela kus cesty, ale stala se Ditiným nejoblíbenějším místem od chvíle, co nám ji otec všem ukázal během víkendu o Svátku práce.

Vzala nás na molo. *Koukejte, holky! Vidíte ty tuleně? V Moo Townu nám koupila zmrzlinové poháry. Rodiče vašeho táty ho tam brali, když byl malý...*

Teď zavrtěla hlavou. Nesouhlasně zamlaskala.

„Chudáček červíček.“

Ablemanovo husté obočí vystřelilo nahoru.

„Červíček?“

„Myšleno familiárně,“ podotkl otec.

Nevysvětlil „paní Malapropovou“.